

dom, at kunne faae dem af de militaire Beholdninger for de derfor fastsatte Priser; saalænge dette Forslag ikke gaaer videre end til, at det kun skal gjælde i Fredstid, kan jeg ikke finde mig foranlediget til at gjøre nogen Indsigelse mod dette Punkt, da jeg i og for sig maa ansee det for ønskeligt, at, hvor den hele Befolkning er gaaet ind under den værnepligtige Masse, enhver Soldat har sit eget Løi. Der var imidlertid en Yttring af den høitagtede Krigsminister, som jeg ikke veed, om jeg opfattede rigtigt, og med Hensyn til hvilken jeg derfor skal tillade mig en Henvendelse til ham. Jeg opfattede nemlig den paagjældende Yttring saaledes, at det skulde være de Værnepligtige, som fik disse Klæder til Eiendom, tilladt, naar de hjemsendtes, da at bære deres Wunderinger hjemme. Nu er det ganske vist, at der ikke i Almindelighed vil være Noget til Hinder for, at Saadant kan skee, men man maa dog huske paa, at Tilladelsen til at bære militaire Klæder udenfor Tjenesten hidtil har været knyttet til den Betingelse, at Vedkommende stod under den militaire Ret, forsaavidt han maatte begaae nogen Forseelse, der kunde bestemme Uniformen, for at ikke saadanne Handlinger, begaaede af permitterede Folk, skulde blive lagte Militairetaten til Last, under hvis Jurisdiction de Vedkommende ikke henhørte. Jeg skulde derfor tillade mig at henstille til den høitærede Krigsminister, om jeg maastee skulde have misforstaaet dette noget, eller om det er hans Mening, at det skulde være tilladt Enhver uden videre at gaae i Wundering hjemme, uden at være underkastet militair Jurisdiction i saadanne Tilfælde, hvor Vedkommende maatte forsee sig imod den militaire Ret.

Krigsministeren: Min Opmærksomhed har været henvendt paa det Punkt, som den ærede sidste Taler omtalte. Imidlertid seer jeg mig dog ikke istand til i dette Dieblit ganske bestemt at angive, hvorledes den hjemsendte Værnepligtiges Forhold vil være ligeoverfor de Pligter, som paa en Maade kunne siges at klæbe ved den militaire Dragt. At han vil være forpligtet til at vise den Respect, han skylder sine militaire Foresatte, nærer jeg ikke nogen Tvivl om; men hvorledes dette For-

hold, som i visse Maader er nyt, vil blive at ordne, det er Noget, som vil komme under Behandling i Forbindelse med den militaire Straffelovbog, som foreligger i Udkaft, og som vil komme ret snart under definitiv Forhandling. Det er ganske vist, at i det Dieblit, man hjemsender Værnepligtige med Uniform, saa komme disse til at staae i et eiendommeligt Forhold, som ikke hidtil har fundet Sted i Armeen; de træde maastee ikke fuldstændigt tilbage i den almindelige Statsborgerklasse, men jeg seer mig ikke istand til at sige, om virkelig denne Omstændighed vil kunne have nogen Indflydelse paa deres hele juridiske Stilling; det betvivler jeg, at den vil kunne, og jeg maa forbeholde mig, ligesom jeg allerede har bemærket med Hensyn til det hele Spørgsmaal, at der er saa mange Punkter, som bør komme under Overveielse, naar denne Vemhndigelse skal faae nogen betydelig praktisk Anvendelse, at komme tilbage hertil, naar det virkelig skulde foreligge.

Krieger: Jeg skal isvrigt aldeles ikke indlade mig paa Spørgsmaalet om Klæberne, men blot allerede nu tillade mig at bemærke, at det dog er aldeles umuligt, at Nogen kan skifte Jurisdiction ved at købe et Par Buxer.

Rielsen: Jeg takker den høitærede Krigsminister for den Oplysning, jeg har modtaget, og jeg skal kun bemærke, at, medens det vel endnu ikke er mig ganske klart, hvilken væsentlig Fordeel en Vemhndigelse som den omhandlede kan medføre for Armeens Deconomi, saa sigtede min Bemærkning dog væsentlig til, at jeg nærede Frygt for, at man, støttet paa en saadan Foranstaltning, skulde undlade at tage de fornødne Garantier, og da jeg hører, at det ikke vil blive Tilfældet, saa er min Betænkelighed i saa Henseende bortfalden.

Da ikke Flere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (see Tillæg A. Sp. 2953—54) fattes derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 40 Stemmer.